

Nr 147.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående inköp av beskickningshus i Tokio; given Stockholms slott den 26 februari 1931.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över utrikesdepartementsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen ministern för utrikes ärendena hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

F. Ramel.

Utdrag av protokollet över utrikesdepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 26 februari 1931.

Närvarande:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena friherre RAMEL, statsråden GÄRDE, HAMBIN, VON STOCKENSTRÖM, STADENER, GYLLENSWÄRD, LARSSON, HOLMBÄCK, HANSÉN, RUNDQVIST.

Ministern för utrikes ärendena anför:

*Tidigare
förslag om
förvärv av
beskickningshus i
Tokio.*

Frågan om förvärv av beskickningshus i Tokio har sedan många år varit föremål för uppmärksamhet. Redan kort efter världskriget igångsattes av därvarande beskickning undersökningar i syfte att finna en för ändamålet lämpad fastighet. Sedan åtskilliga förslag framkommit men av kostnads-skal visat sig ogenomförbara, framlades under år 1921 av dåvarande beskickningschefen, envoyén D. Bergström en plan, som innebar en jämförelsevis mindre betydande utgift för statsverket, enär den avsåg allenast inköp av ett byggnadskomplex, men däremot icke förvärv av den tomt, på vilken komplexet var uppfört. Denna tillhörde nämligen en egendom av fideikommissnatur och kunde ej försäljas utan endast uthyras. Då den årliga avgälden för tomten var jämförelsevis obetydlig samt säkra utsikter tycktes föreligga att få denna avgäld fixerad för avsevärd tid framåt och nyttjanderätten till tomten fullt tryggad för framtiden, syntes förslaget med hänsyn till rådande priser på fastighetsmarknaden så fördelaktigt, att Kungl. Maj:t fann sig böra för dess genomförande äska anslag av 1922 års riksdag (prop. nr 2/1922, punkt 9). I motiveringen till detta anslagsäskande anförde dåvarande stats- och utrikesministern Branting bl. a. följande:

»Att för Sveriges beskickning i Tokio förvärva egen fastighet har länge tett sig som ett angeläget önskemål. I detta hänseende har Kungl. Maj:ts minister i Tokio, envoyén Bergström, framhållit, vilka olidliga svårigheter den ringa tillgången i Tokio på s. k. européhus fört med sig för de beskickningar — däribland Sveriges — som ej hade egna beskickningshus. För var dag som gick och för varje ny beskickning, som därstädes upprättades, bleve läget svårare. Sveriges beskickning i Tokio hade sålunda befunnit sig på flyttande fot fem gånger sedan mars 1920. Vilken menlig inverkan på beskickningens arbete, dess ställning och dess prestige en dylik ofta återkommande flyttning utövade behövde ej närmare utvecklas.

Föregående förslag till avhjälpande av detta missförhållande hava strandat på de alltför höga kostnaderna. Emellertid har envoyén Bergström nu fram-

lagt ett förslag, som jämte andra förtjänster har den att vara billigt såväl i jämförelse med dem som förut varit å bane som ock med prisen på de fåtaliga europeiskt bebyggda egendomarna i Tokio.»

Efter det riksdagen med bifall i huvudsak till Kungl. Maj:ts förslag å tilläggsstat för år 1922 för ändamålet anvisat ett reservationsanslag av 240,000 kronor, uppstodo emellertid oväntade svårigheter att ordna tomträttsfrågan på ett ur svenska statens synpunkt tillfredsställande sätt, varför köpet icke kunde fullföljas. Jämlikt av Kungl. Maj:t i 1923 års statsverksproposition framställt förslag (III H. T. punkt 46, sid. 41) medgav riksdagen sedermera, att de för det ifrågasatta husköpet beviljade medlen finge tagas i anspråk för annat liknande ändamål.

Sedan läget på bostadsmarknaden i Tokio ytterligare förvärrats genom följden av den stora jordbävningen på hösten 1923, ingavs den 19 januari 1926 till utrikesdepartementet en av dåvarande sändebudet i Tokio, envoyén O. Ewerlöf och direktören L. Brusewitz undertecknad promemoria, däri föreslogs att åtgärder skulle vidtagas för avlåtande av framställning till riksdagen om ett anslag å 250,000 kronor till inköp av en obebyggd tomt, avsedd att bereda rum för erforderliga byggnader för beskickningen enligt i promemorian angiven plan. Till stöd för denna framställning framhölls bl. a., att tillgången på lämpliga bostadslägenheter i Tokio vore så ytterligt ringa, att det vore så gott som uteslutet att på hyresvägen uppdriva en lämplig bostad, att nästan inga hus funnes, som vore så inredda, att de lämnade utrymme för såväl nödiga representationsrum som kanslilokal, samt att det torde få anses så gott som uteslutet att för ett rimligt pris i Tokio inköpa en för ändamålet lämpad bebyggd fastighet. Då närmare utredning angående byggnadskostnaderna samtidigt ej kunde förebringas, ansågs dock detta förslag ej kunna läggas till grund för en framställning till riksdagen.

I en den 10 juli 1928 dagtecknad skrivelse till dåvarande ministern för utrikes ärendena Löfgren meddelade sedermera direktören Brusewitz — som under en lång följd av år varit verksam i Japan såsom chef för ett svenskt handelshus därstädes och som på grund av sina mångåriga affärsförbindelser med detta land sedan länge ådagalagt ett livligt intresse för att möjliggöra en tillfredsställande lösning av beskickningens förlägningsfråga —, att han då funnit en fastighet, som vore i alla avseenden väl lämpad till beskickningshus och vars inköp för statens räkning han livligt förordade. I denna skrivelse och i en därtill fogad promemoria anfördes till en början angående olägenheterna av då tillämpade anordningar bl. a. följande.

Behovet av fast förläggning för beskickningen hade sedan tiden efter världskriget allt starkare gjort sig gällande. Särskilt efter jordbävningen hösten 1923, då halva Tokio förstördes av eld, hade nackdelarna för beskickningen att sakna egen fastighet trätt hjärt i dagen. Sedan sommaren 1918 hade kansliet varit inrymt i tio olika lokaler.

Tillståndet på bostadsmarknaden hade nödgat beskickningschefen att förhyra hus för kortare perioder. Det hus, som för det dåvarande förhyrdes, saknade eldstäder utom i två rum, varför uppvärmning i större delen av huset

Fastighet ställes till förfogande av konsortium.

måste ske medelst gas- och fotogenkaminer. Som husets väggar vore tunna och innanfönster saknades, vore det under den kalla årstiden högst vanskligt att hålla en lämplig temperatur inomhus. Någon möjlighet att förhyra ett bättre inrett hus hade icke yppat sig under den tid av över fem år, som den dåvarande beskickningschefen varit anställd i Japan.

Förhållandena i Tokio vore av sådan natur, att de otvivelaktigt betingade behovet av eget beskickningshus för varje stat med stadigvarande representation därstädes. Dessa förhållanden hade förmått nästan samtliga i Tokio företrädade makter att förvärva egna tomter med därå uppförda beskickningshus. Så vore fallet främst beträffande de stater, som under senare delen av 1800-talet fått sig upplåtna jordområden tillhörande det kejslerliga huset, nämligen England, Frankrike, Italien, Kina, Portugal, Ryssland, Spanien och Tyskland, men även Belgien, Mexico och Nederländerna hade lyckats förvärva egna fastigheter.

Möjligheten att för rimligt pris förvärva en fastighet vore små, då enbart markpriset i de yttre bostadskvarteren motsvarade mellan 50—100 yen per kvm. och i de centrala delarna steg ända till 200 å 500 yen per kvm. Det hade sålunda under flera år visat sig utomordentligt svårt att kunna inkomma med lämpligt förslag, och såväl sändebudet som de personer, vilka varit honom behjälpliga med denna uppgift, hade icke någon gång lyckats finna ett hus, som beträffande läge och storlek motsvarade vad man skulle önska.

Angående beskaffenheten av den fastighet, som förslaget avsåg, torde här böra meddelas följande upplysningar, till grund för vilka ligga dels nyssnämnda skrivelse och promemoria, dels senare inkomna fullständiga byggnadsritningar m. m. Huset är beläget i en för beskickningsändamål synnerligen väl lämpad del av staden under adress 63 Zaimoku-cho, Azabu-ku. Den tillhörande tomten har ett ytinnehåll av omkring 2,850 kvm. och omfattar även en vacker trädgård. Huset, vars volym är omkring 4,500 kbm., är byggt av betong och trä före 1923 års jordbävning, och då det utan större skador genomgått denna, torde byggnads sättet kunna anses betryggande och lämpligt avpassat för de å orten rådande naturförhållandena. Byggnaden är uppförd i en souterrainvåning och tre andra våningar, vilka omfatta i huvudsak följande utrymmen:

Souterrainvåningen: en större sal lämpad för representationsändamål, dessutom ett stort kassavalv, som kan användas för förvaring av viktigare arkivhandlingar, ävensom nödiga hallutrymmen.

Bottenvåningen: hall och tre rum, därav två större.

Våningen en trappa upp: tre rum, vilka bilda en grupp med särskild ingång och därför lämpa sig till kansli lokal åt beskickningen. Därutöver fyra sovrum.

Våningen två trappor upp: fyra gästrum och tre rum för tjänare.

Förutom dessa lokaler finnas rikligt tilltagna utrymmen för kök, förvaringsrum av olika slag, badrum m. m. Huset är försett med värmeledning. På tomten finnes garage.

Fastigheten i fråga betingade ett inköpspris av 300,000 yen.

Sedan detta förslag underställts byggnadsstyrelsen, förklarades i en den 29 augusti 1928 dagtecknad, av styrelsens chef undertecknad promemoria, att ett förvärf av fastigheten för svenska statens räkning syntes kunna allvarligt förordas.

Då det emellertid icke i dåvarande läge befanns möjligt att ställa statsmedel till förfogande för inköp av den ifrågavarande fastigheten, såg sig utrikesministern nödsakad avböja förslaget. I syfte att trots denna svårighet tillvarataga det föreliggande tillfället att förskaffa beskickningen en tillfredsställande permanent förläggning, erbjöd sig då ett konsortium, representerat av direktör Brusewitz, att inköpa fastigheten och upplåta den för beskickningsändamål. I detta sammanhang träffades under hand en överenskommelse av i huvudsak det innehåll, att sedan konsortiet verkställt inköp av fastigheten staten skulle äga optionsrätt till densamma till ett pris motsvarande inköpspriset med tillägg dels av ränta efter sex procent därå till den dag staten kunde finna lämpligt och möjligt att övertaga fastigheten, dels ock av samtliga kostnader för lagfart, registrering, underhåll, skatter och onera m. m., vilka kostnader konsortiet åtog sig att under tiden bestrida.

Den 18 september 1928 inköptes huset, varefter det omedelbart togs i bruk av beskickningen. Sedan kort tid därefter ombyte å sändebudsbefattningen ägt rum, föranstaltade det nuvarande sändebudet, envoyén J. E. Hultman, efter sin ankomst till Tokio om en grundlig besiktning å fastigheten, varvid åtskilliga underhålls-, reparations- och andra byggnadsarbeten befunnos önskvärda.

Sedan dessa arbeten i väsentliga delar blivit genom konsortiets försorg utförda och fastigheten sålunda iordningställdt för sitt ändamål, ifrågasatte envoyén Hultman, i skrivelse till utrikesdepartementet den 23 augusti 1930, huruvida icke tidpunkten kunde anses vara kommen att slutföra det avtal om inköp av beskickningshus i Tokio, som förutsatts vid den år 1928 träffade preliminära överenskommelsen med fastighetskonsortiet. Sändebudet framhöll därvid, att fastigheten i fråga efter det nämnda överenskommelse träffats i mycket avsevärd grad förbättrats; sedan genom konsortiets försorg under åren 1929 och 1930 eftersyn och reparation ägt rum, hade större delen av rumsväggarna ommålats, varmvattenpannor och rörledningar reparerats, en bristfällig vattenbehållare ersatts med en ny, ljusledningarna kompletterats, den till kansli avsedda delen av huset inrättats för sitt ändamål, trädgården iordningställdt m. m. Byggandet av ett yttre trapphus i sydöstra hörnet av huset — varom förslag i stabiliseringssyfte väckts av sändebudet — kunde väntas bliva utfört med det snaraste, varefter, enligt utlåtande av den utav sändebudet tillkallade arkitekten A. Raymond, husets stabilitet kunde anses såsom betryggande. Enligt sändebudets mening vore fastigheten med hänsyn härtill numera fullt användbar som svenskt beskickningshus i Tokio.

*Förslag
från sändebudet i
Tokio.*

Till belysning av önskvärdheten av ett fastighetsförvärf i Tokio har envoyén Hultman sedermera i en huvudstadstidning, som anmodat honom liksom övriga svenska beskickningschefer att giva uttryck för de särskilda önskemål, vilka vore att framföra för vederbörande beskicknings vidkommande, anfört bland annat följande, som jag i detta sammanhang ber att här få återgiva:

»Det är en önskan som står framför alla andra. Jag tror att jag kan tala på alla Japansvenskarnas vägnar om jag säger: Låt Sveriges beskickning i Ost-

asien få ett varaktigt hem i Tokio. Vårt land har en ansedd och aktad ställning i den fjärran Östern. — — — Sverige är i Japan känt som ett gammalt kulturland och ett modernt industriland, och med vilken bildad japan man än sammanträffar, har han alltid ett beundrande ord för svenska seder, svensk undervisning, svensk konst och svensk industri. Men om en av dessa japaner önskar någon upplysning om Sverige eller önskar uppgift vart han i Sverige skall vända sig i ett ärende av kulturell eller ekonomisk innebörd, vet han i regel icke var han skall söka Sveriges beskickning. Tokio är icke byggt som en västerländsk stad: gatorna sakna namn och husen gatnummer — den som letar efter ett hus, får nöja sig med en uppgift på stadsdelen, i vilken det ligger, och kanske fastighetens nummer i stadsdelens jordebok. — — — Och Sveriges beskickning har flyttat alldeles för ofta. Den har flyttat mellan möblerade och omöblerade hus så länge, att den som vill bege sig dit mer än en gång besinnar sig, innan han ger sig ut och letar. Det är högst på tiden, att det blir en ändring.» (Dagens Nyheter den 30 januari 1931.)

Sedan under hösten 1930 även från konsortiets sida framstälts förfrågan, huruvida möjlighet ej förefunnes för framläggande av proposition till innevarande års riksdag om inköp av den ifrågavarande fastigheten på de av konsortiet erbjudna villkor, upptogs frågan härom till undersökning och övervägande. Då jag därvid fann, att detta fastighetsförvärv, sedan räntor och kostnader lagts till det ursprungliga inköpspriset, skulle betinga en kostnad, som den 1 juli 1931 skulle uppgå till över 650,000 kronor, ansåg jag mig emellertid omöjlig att ifrågasätta, att i innevarande års statsverksproposition skulle för ifrågavarande ändamål upptagas ett anslagsäskande av denna storleksordning, varom jag under november månad lämnade konsortiet underrättelse. I syfte att de personer, som på ett så oegennyttigt sätt trätt emellan för ordnandet av Tokiobeskickningens bostadsfråga, icke skulle sväva i okunighet om utsikterna till en snar statsinlösen av den till beskickningshus avsedda fastigheten, ansåg jag mig därvid även böra såsom min mening uttryckligen förklara, att jag icke heller kunde hysa någon förhoppning att möjlighet skulle föreligga för framläggande av förslag om inlösen av fastigheten till 1932 års riksdag, att, då kostnaderna för fastighetsköpet för varje år skulle komma att avsevärt ökas, utsikt till att staten sedermera skulle komma att begagna sin optionsrätt till fastigheten över huvud ej kunde anses föreligga, samt att konsortiet under sådana förhållanden givetvis ägde full frihet att, om det så skulle önska, på annat sätt disponera fastigheten.

*Nytt köpe-
anbud från
fastighets-
konsortiet.*

Emellertid har konsortiet, i en den 21 innevarande månad dagtecknad, till mig ställd skrivelse, framfört ett erbjudande till svenska staten att på för statsverket väsentligen fördelaktigare villkor, än tidigare förutsatts, förvärva den ifrågavarande fastigheten. I denna skrivelse har konsortiet — efter att hava framhållit, hurusom på dess bekostnad i enlighet med vederbörande beskickningschefs förslag verkstälts sådana reparationer och ändringar i fastigheten, att denna numera torde få anses fullt lämplig såsom beskickningshus — anfört följande:

»I enlighet med det ändamål, för vilket konsortiet bildades, nämligen att för svenska staten underlätta och möjliggöra förvärvandet av ett beskickningshus

i Tokio, har konsortiet tagit i allvarligt övervägande, i vilken form och på vilka villkor konsortiet skulle kunna medverka till ett statsinköp av nämnda fastighet, på sådant sätt att detta inköp icke skulle bliva alltför betungande för statens budget.

Med hänsyn till den allmänna och starka önskan bland samtliga svenska bo- lag och enskilda, vilka hava några intressen i Fjärran Östern, att beskicknin- gen, som representerar vårt land i två så betydande länder som Japan och Kina, skall erhålla en värdig och permanent byggnad, har en enskild donator nu möj- liggjort för konsortiet att erbjuda svenska staten inköp av fastigheten på så- dana villkor, att förvärvandet av fastigheten torde bliva en ur rent ekonomisk synpunkt mycket fördelaktig transaktion.

I betraktande av ovissheten i fråga om möjligheterna för ett framtida fastig- hetsförvärv och av önskvärdheten ur konsortiets synpunkt att i händelse dy- likt förvärv icke skulle komma till stånd kunna på annat sätt förfoga över fastigheten, har konsortiet emellertid funnit sig böra vid detta erbjudande fästa det villkor, att avgörande i frågan från statens sida träffas under inne- varande års riksdag.

Inköpspriset för fastigheten utgjorde på sin tid	yen 300,000: —
vartill kommer 6% ränta till den 30 juni 1931	» 50,150: —
jämte hittills för skatter, underhåll och reparationer utlagda »	13,247: 77
	eller sammanlagt yen 363,397: 77

motsvarande efter nuvarande kurs 1,865 kronor 677,736: 84,

vilket således representerar fastighetens kostnadsvärde den 1 juli 1931.

Under hänvisning till ovanstående får jag härmed å konsortiets vägnar före- lägga Eders Excellens följande anbud:

Under förutsättning att Kungl. Maj:ts regering till 1931 års riksdag inkom- mer med proposition om statsinköp av den till Kungl. svenska beskickningen nu upplåtna och av konsortiet ägda fastigheten i Tokio, erbjuder sig konsor- tiet härmed att, med frånträdande av sina rättigheter till beräkning av fastig- hetens värde enligt tidigare under hand träffad överenskommelse, överlämna nämnda fastighet till svenska staten till ett pris av kronor 388,000 (trehundra- åttioåttatusen kronor), att av staten erläggas kontant och på en gång så snart ske kan efter riksdagens därom fattade beslut, dock senast den 1 juli 1931.

Konsortiet vågar uttrycka den förhoppningen, att vad som sålunda från kon- sortiets sida åtgjorts för att främja ett statsintresse i Fjärran Östern måtte av regering och riksdag uppskattas och godkännas.»

Då vid tiden för utarbetandet av innevarande års statsverksproposition frå- ga väcktes om statsinköp på tidigare förutsatta villkor av den ifrågavarande fastigheten i Tokio, ansåg jag mig, såsom i det föregående omnämnts, icke kun- na förorda framläggande av förslag härom till detta års riksdag. De skäl, som i allmänhet tala för inköp av beskickningshus i sådana länder, där Sveriges representation måste förutsättas vara av permanent karaktär, och de särskilda omständigheter, som framhållits till stöd för ett sådant fastighets- inköp i Tokio och som även i princip vunnit statsmakternas godkännande, syn- tes mig visserligen så beaktansvärda, att jag icke hyste någon tvekan om önsk- värdheten i och för sig av ett dylikt fastighetsförvärv, men jag fann mig lik- väl icke kunna förelägga Kungl. Maj:t och riksdagen förslag om äskande för ifrågavarande ändamål av ett så stort belopp som det, varom då var fråga.

*Departement-
chefen.*

Det erbjudande, som nu gjorts, har visserligen icke helt undanröjt mina betänkligheter i nyss angivna hänseende. Men det har å andra sidan synts mig innebära en så väsentlig reduktion av det tidigare ifrågasatta inköpspriset och möjliggöra ett fastighetsförvärf i Tokio till så gynnsamma villkor, att jag icke ansett mig kunna underlåta att upptaga det till allvarlig omprövning. Jag har därvid telegrafiskt anmodat sändebudet i Tokio yttra sig i fråga om det pris, vartill fastigheten nu erbjudits staten, och har sändebudet till svar härå i ett den 23 innevarande månad avsänt telegram på det varmaste tillstyrkt inköp av fastigheten under de nu erbjudna villkoren och samtidigt som sin mening uttalat, att det skulle vara ytterst beklagligt, om ett dylikt erbjudande icke antoges. Jag har vidare inhämtat förnyat yttrande i ärendet från byggnadsstyrelsen, som i ett den 24 februari 1931 dagtecknat utlåtande — under hänvisning till att från styrelsens sida i den här tidigare åberopade promemorian den 29 augusti 1928 inköp av den ifrågavarande fastigheten tillstyrkts till högre belopp — förklarar sig livligt tillstyrka inköpet till nu angivna pris av 388,000 kronor.

På grund av vad sålunda förekommit och då det med säkerhet torde kunna sägas, att en tillfredsställande lösning av Tokiobeskiökningens lokalfråga icke framdeles kan förväntas komma till stånd på för staten så förmånliga villkor, som det föreliggande anbudet innebär, anser jag mig böra förorda, att hemställan nu göres till riksdagen om beviljande av medel för inköp av den ifrågavarande fastigheten i enlighet med detta anbud. Genom ett sådant inköp skulle ett såväl av vår officiella representation i Tokio som av för våra förbindelser med Japan i övrigt intresserade personer sedan länge livligt omfattat önskemål omsider bliva under opåräknat fördelaktiga villkor realiserat, och den definitiva lösning av frågan, som därmed skulle vinnas, skulle säkerligen utgöra ett icke oväsentligt stöd för utvecklingen av våra kommersiella och kulturella förbindelser med Japan, vilket lands växande betydelse såväl i det internationella samlivet i allmänhet som för viktiga svenska intressen av olika art synes mig göra det ytterligare önskvärt, att från svenska statens sida nu genom den föreslagna åtgärden skapas en fast replipunkt för tillgodoseendet av de svenska intressena i Fjärran Östern.

Därest staten i enlighet med det förslag, jag sålunda nu har för avsikt framlägga, från och med ingången av instundande budgetår övertager den ifrågavarande fastigheten, torde sändebudet i Tokio böra vidkännas en mot förmånen av fri bostad svarande nedsättning av det till honom utgående ortstillägget. I överensstämmelse med de principer, som tidigare tillämpats vid inköp av fastigheter i utlandet, synes denna nedsättning lämpligen böra fixeras till 10,000 kronor, varjämte såsom bidrag till fastighetens uppvärmning och belysning skäpligen torde böra utgå ett belopp av 2,000 kronor. Då emellertid staten för ortstillägg för nästkommande budgetår redan blivit fastställd, torde sändebudet böra under budgetåret 1931/1932 erlægga en hyra av 10,000 kronor, minskat med angivna värmebidrag; och lärer frågan om erforderliga ändringar i staten för ortstillägg sedermera få anmälas i samband med regleringen av utgifterna under tredje huvudtiteln för budgetåret 1932/1933.

Något anslag för inköp av ifrågavarande beskickningshus har, såsom av det föregående framgår, icke beräknats i statsverkspropositionen. Vad angår beredande av medel för ändamålet ber jag få erinra om, att Kungl. Maj:t i en den 6 februari 1931 avlåten proposition, nr 76, på föredragning av chefen för socialdepartementet, föreslagit riksdagen dels medgiva avlösning av en från Göteborgs stad till statsverket för Gamla Älvsborgs kungsladugård m. m. utgående avgäld genom inbetalning till statsverket före utgången av år 1931 av ett engångsbelopp av 400,000 kronor, dels ock besluta, att detta belopp skall tillgodoföras statens domäners fond. Efter samråd med cheferna för social- och finansdepartementen förordar jag nu, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att vid behandling av nämnda proposition besluta, att berörda belopp, 400,000 kronor, i stället må tillgodoföras riksstatstiteln »Diverse inkomster» för budgetåret 1931/1932. Härigenom skulle täckning beredas för anslag till bestridande av kostnaderna för inköp av beskickningshuset i Tokio.

Under åberopande av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen att

dels för inköp av beskickningshus i Tokio å riksstaten för budgetåret 1931/1932 under tredje huvudtiteln anvisa ett *extra* anslag av kronor 388,000,

dels ock, med ändring av vad Kungl. Maj:t i propositionen den 6 februari 1931, nr 76, angående avlösning av en för Gamla Älvsborgs kungsladugård m. m. utgående avgäld föreslagit i fråga om dispositionen av avlösningssumman, taga denna summa, 400,000 kronor, i beräkning å inkomsttiteln »Diverse inkomster» för budgetåret 1931/1932.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnar, på därom av ministern framställt förslag, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Gunnar Hägglöf.